

Παρεκκλήσιο Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Δ. Ε. Ἁγ. Στεφάνου

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐπρεπε βέβαια, ὡ πάγχρυσε Ἰωάννη, ὅσοι ἐπιχειροῦν νά συνθέσουν τά ἐγκώμιά σου, νά σοῦ ἐκφωνοῦν χρυσορροο λόγο, ἔχοντας προηγουμένως τήν τύχη νά ἔχουν γλώσσα χρυσή. Σ' αὐτούς ὁμως ἔπρεπε νά ὑπάρχει ἡ δική σου φωνή, γιατί αὐτή μόνο θά πετύχαινε ἀντάξια τήν εὐφημία σου...

Δός μου λοιπόν τήν πυρίπνοη χάρη τοῦ Πνεύματος, γιατί καί σύ χρημάτισες στόμα τοῦ Χριστοῦ, βγάζοντας ἀπό τό μηδαμινό, σπουδαῖο. Καί ὄχι ἕνα καί δύο, γιατί αὐτό μπορεῖ ἴσως νά τό ἐπιτύχει ὁ καθένας, ἀλλά οἰκοδομώντας σπίτια ὀλόκληρα καί χωριά καί πόλεις...

Αὐτά εἶναι τά ψελλίσματά μου σ' ἐσένα, Πατέρα τῶν Πατέρων. Εἶθε ὁμως νά παρακολουθεῖς ἀπό ψηλά ἐμᾶς πού ἔχουμε τό ὄνομά σου καί σάν δῶρο σ' ἐμᾶς νά μᾶς κάνεις φίλους του Πλάστη, πού εἶναι ὁ Χριστός, ἡ αἰώνια χαρά, στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη τώρα καί πάντοτε καί στούς ἀτελείωτους αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

*(Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκνός
Ἐγκώμιο στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο)*

Τò παρὸν τευχίδιο ἀποτελεῖ ἐνθῦμιο καί εὐλογία ἀπό τήν πανηγυρική ἀγρυπνία πού τελέσαμε τὸν Νοέμβριο τοῦ 2014 πρὸς τιμὴν του καί περιέχει κάποια τμήματα ἀπὸ ἀγιγραφικὲς του ἐρμηνεῖες.

Ἡ εὐχή του ἄς μᾶς συνοδεύει. Ἀμήν.

πρωτ. Χρυσοβαλάντης Θ. Θεοδώρου

Συγχωρείς τους άλλους;

Ἄν σου πῶ νήστεψε, πολλές φορές μου προβάλλεις ὡς δικαιολογία τὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος.

Ἄν σου πῶ δῶσε στοὺς φτωχοὺς, μοῦ λές, ὅτι εἶσαι φτωχὸς καὶ ἔχεις νὰ ἀναθρέψεις παιδιὰ.

Ἄν σου πῶ νὰ ἔρχεσαι σὶς συνάξεις τῆς Ἐκκλησίας, μοῦ λές, ἔχω διάφορες μέριμνες.

Ἄν σου πῶ, πρόσεχε αὐτὰ ποὺ λέγονται στὴν Ἐκκλησία καὶ κατανόησε τὸ βάθος τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, μοῦ προβάλλεις ὡς δικαιολογία τὴν ἔλλειψη μορφώσεως.

Ἄν σου πῶ, φρόντισε νὰ βοηθήσεις ψυχικὰ τὸν ἀδελφό σου, μοῦ λές ὅτι δὲν ὑπακούει ὅταν τὸν συμβουλευῶ, ἀφοῦ πολλές φορές τοῦ μίλησα καὶ περιφρόνησε τὰ λόγια μου.

Βέβαια, δὲν εὐσταθοῦν οἱ προφάσεις αὐτὲς καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι χλιαρὰ λόγια ἀλλὰ, παρὰ ταῦτα, μπορεῖς νὰ προφασίζεσαι.

Ἄν ὅμως σου πῶ, ἄφησε τὴν ὀργὴ καὶ συγχώρεσε τὸν ἀδελφό σου ποιὰ ἀπὸ τὶς προφάσεις αὐτὲς μπορεῖς νὰ χρησιμοποιοῦσεις;

Διότι, νομίζω, δὲν μπορεῖς νὰ φέρεις ὡς πρόφασιν οὔτε ἀσθένεια σώματος, οὔτε φτώχεια, οὔτε ἀμάθεια, οὔτε ἀπασχόληση καὶ μέριμνα, οὔτε τίποτε ἄλλο.

Γι' αὐτό, ἀπ' ὅλες σου τὶς ἁμαρτίες, αὐτὴ ἡ ἁμαρτία, θὰ σοῦ εἶναι ἀσυγχώρητη.

Ἀλήθεια, πῶς θὰ μπορέσεις νὰ ὑψώσεις τὰ χέρια σου στὸν Οὐρανό;

Πῶς θὰ κινήσεις τὴ γλῶσσα σου νὰ προσευχηθεῖς;

Πῶς θὰ ζητήσεις συγγνώμη;

Ἀκόμη κι ἂν θέλει ὁ Θεὸς νὰ σοῦ συγχωρέσει τὶς ἁμαρτίες δὲν Τοῦ τὸ ἐπιτρέπεις ἐσὺ, ἐπειδὴ δὲν συγχωρεῖς τὶς ἁμαρτίες τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Διότι, ἂν σὺ ὁ ἴδιος ἐκδικηθεῖς καὶ ἐπιτεθεῖς ἐναντίον του, εἴτε μὲ λόγια εἴτε μὲ ἀνάλογες συμπεριφορὲς εἴτε μὲ κατάρεις, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέμβει πλέον, ἀφοῦ ἐσὺ ἀνέλαβες τὴν τιμωρία Του.

Καὶ ὄχι μόνο δὲν θὰ ἐπέμβει, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σένα θὰ ζητήσει λόγο, διότι φέρθηκες ὑβριστικὰ πρὸς Αὐτόν.

**«Τοῦτο δὲ γινώσκετε,
ὅτι ἐν ἔσχαταις ἡμέραις ἔσονται καιροὶ χαλεποί»**

Ἡ ὁμιλία αὐτὴ σχολιάζει τὸ ἀποστολικὸ αὐτὸ ρητὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ποῦ βρίσκεται στὴν Β' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή του (κεφ. 3, στ. 1) καὶ ἀναφέρεται στὶς συμφορὲς ποὺ θὰ συσσωρευθοῦν κατὰ τὸ τέλος τῆς παρούσας ζωῆς.

Τί λοιπὸν διαβάστηκε σήμερα; **«Νὰ γνωρίζετε καὶ αὐτό, ὅτι κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες θὰ ἔρθουν καιροὶ δύσκολοι».** Στὸν Τιμόθεο πάλι γράφει ὁ Παῦλος. Φοβερὴ εἶναι ἡ ἀπειλή, ἀλλὰ ἄς προσέξουμε. Γιατί μᾶς ὑπαινίσσεται τοὺς σημερινούς καιροὺς καὶ τοὺς ἐπόμενους καὶ αὐτοὺς ποὺ ἀναφέρονται στὴ συνέχεια τοῦ κόσμου. **Σύντομη ἢ φράση καὶ μεγάλη ἡ δύναμή της.**

Γιατί ὅπως τὰ ἀρώματα φανερώνουν τὴ μυρωδιὰ τοὺς ὄχι μὲ τὸ πλῆθος ἀλλὰ μὲ τὴ φύση τους, ἔτσι καὶ οἱ θεῖες Γραφὲς μᾶς παρέχουν ὅλη τὴν ὠφέλειά τους ὄχι μὲ τὸ πλῆθος τῶν φράσεων ἀλλὰ μὲ τὴ δύναμη τοῦ περιεχομένου τους.

Ἔτσι καὶ ἡ φύση τοῦ θυμιάματος καὶ ἀπὸ μόνη της μο-
σχοβολαί, ὅταν ὅμως τὴ ρίξεις στὴ φωτιά, τότε φανερώνει
ὅλη τὴν εὐχαρίστηση ποὺ προσφέρει. Ἔτσι καὶ ἡ θεία Γραφή
καὶ ἀπὸ μόνη της εἶναι γλυκύτατη, ὅταν ὅμως κυριέψει τὴν
ψυχὴ σας σὰν νὰ ἔπεσε σὲ θυμιατήριον, ὅλο τὸν οἶκο τὸν
γεμίζει ἀπὸ τὴ μυρωδιά της.

Τί σὲ ἐνδιαφέρει λοιπόν, μακάριε Παῦλε; τί ἐνδιαφέ-
ρει ἐπίσης τὸν Τιμόθεο; τί καὶ ἐκείνους ποῦ τότε τὸ ἄκουαν
αὐτό; Γιατί ὕστερα ἀπὸ λίγο πρόκειται νὰ πεθάνουν, νὰ γλυ-
τώσουν ἀπὸ τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ καὶ τοὺς κακοὺς ἀνθρώ-
πους. Δὲ βλέπω μόνο τα παρόντα, λέγει, ἀλλὰ βλέπω ἀπὸ
τώρα καὶ τὰ μελλοντικά. Δὲ φροντίζω γιὰ τὸ σημερινὸ ποι-
μνιο ἀλλὰ ἀγωνιῶ καὶ φοβοῦμαι καὶ γιὰ τὸ μελλοντικό. Καὶ
ἐμεῖς βέβαια μόλις καὶ μὲ δυσκολία φροντίζουμε γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται μαζί μας, ἐκεῖνος ὅμως δείχνει
πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ δὲ γεννήθη-
καν ἀκόμη. Ἔτσι καὶ ἓνας ποιμένας ἄριστος δὲ φωνάζει
μόνο ὅταν δεῖ τοὺς λύκους νὰ ἐπιτίθενται στὸ ποίμνιο
καὶ νὰ πλησιάζουν τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶ-
ναι μακριὰ εἰδοποιεῖ τοὺς ἄλλους.

Ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος, σὰν ἓνας ἄριστος
ποιμένας, καθισμένος στὸν ὑψηλὸ τόπο
τοῦ προφητικοῦ ἀξιώματος καὶ βλέπον-
τας ἀπὸ πρὶν μὲ τὰ προφητικά του μάτια
ἀπὸ ψηλὰ νὰ ἐπιτίθενται τὰ θηρία, νὰ

ὀρμοῦν κατὰ τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ νὰ κατευθύνονται
ἐναντίον τοῦ ποιμνίου προλέγει καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγο-
νὸς ἀπὸ πρὶν, μὲ σκοπὸ καὶ ἐκείνους ποὺ δὲ γεννήθηκαν ἀ-
κόμη νὰ προετοιμάσει γιὰ νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ ὅλο το ποίμνιο
νὰ προφυλάξει μὲ τὴν προφτεία.

Ἄξιζει ἀκόμη νὰ ἐξετάσουμε καὶ αὐτό, γιατί δηλαδὴ
λέγει παντοῦ ὅτι τὰ δυσάρεστα θὰ συσσωρευθοῦν στὰ τέλη

τῆς παρούσας ζωῆς. Γιατί καὶ ἄλλοῦ λέγει «κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες θὰ ἀποστατήσουν μερικοὶ ἀπὸ τὴν πίστη». Καὶ ἐδῶ πάλι λέγει· «κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες θὰ ἔρθουν καιροὶ δύσκολοι». Καὶ ὁ Χριστὸς προφητεύοντας τὰ ἴδια μ' αὐτὰ ἔλεγε· «κατὰ τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου θ' ἀκούσετε γιὰ πολέμους καὶ γιὰ φῆμες πολέμων, γιὰ πείνα καὶ γιὰ ἐπιδημίες».

Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν στὴ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ συμβεῖ τὸ μέγεθος καὶ ἡ συσσώρευση τῶν συμφορῶν;

Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὅπως ἓνα σῶμα γηρασμένο ἀποκτίνει πολλὰς ἀρρώστιες ἔτσι καὶ ἡ φύση κουρασμένη καὶ ἄρρωστη καὶ καθὼς γηράζει ἀποκτίνει πολλὰς συμφορὰς. Ἀλλὰ τὸ σῶμα βαδίζει πρὸς τὰ γηρατειὰ σύμφωνα μετὰ τὴν ἀδυναμία καὶ τὸ νόμο τῆς φύσης, ἐνῶ οἱ ἐπιδημίες καὶ οἱ πόλεμοι καὶ οἱ σεισμοὶ δὲ συμβαίνουν ἐπειδὴ γηράζει ἡ φύση. Οὔτε πάλι ἐπειδὴ τὰ ἴδια τὰ κτίσματα γηράζουν, γι' αὐτὸ θὰ συμβεῖ «πείνα καὶ ἐπιδημίες καὶ σεισμοὶ σὲ διάφορους τόπους», ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ γνώμη τῶν ἀνθρώπων πρόκειται νὰ διαφθαρεῖ.

Γιατί ὅλα αὐτὰ εἶναι τιμωρίες ἁμαρτιῶν καὶ φάρμακα γιὰ τὶς ἀσθένειες τοῦ ἀνθρώπου. Πραγματικὰ οἱ ἀνθρώπινες ἀσθένειες τότε αὐξάνονται ἀκόμη περισσότερο.

Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο αὐξάνονται τότε; Ἐμένα μου φαίνεται ὅτι γίνονται πιὸ ἀδιάφοροι ἐκεῖνοι ποὺ πρόκειται νὰ δώσουν λόγο, ἐπειδὴ ἄργεῖ τὸ δικαστήριον καὶ καθυστεροῦν οἱ εὐθύνες καὶ δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ κριτής. Αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν κακὸ δούλο, ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τὴν αἰτία αὐτὴ ἔγινε πιὸ ἀδιάφορος. «Ἄργεῖ ὁ κύριός μου», λέγει ὁ δούλος, καὶ γι' αὐτὸ χτυποῦσε τοὺς συνδούλους του καὶ σπαταλοῦσε τὴν περιουσία τοῦ κυρίου του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὲς, ποὺ τὸν πλησίασαν καὶ ἤθελαν νὰ μάθουν τὴν ἡμέρα τῆς συντέλειαι τοῦ κόσμου, δὲν τὴ φανέρωνε, **θέλοντας νὰ μᾶς κρατάει σὲ συνεχῆ ἀγωνία με**

τὸ ἀβέβαιό των μελλοντικῶν, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ καθένας πιὸ ἐπιμελὴς καθὼς προσδοκᾷ πάντοτε τὸ μέλλον καὶ ζεῖ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄδῃλο εἶναι τὸ τέλος, λέγει, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἄδῃλο, γιὰ νὰ φροντίζεις πάντοτε. Γι' αὐτὸ σὰν κλέφτης μέσα στὴ νύχτα, ἔτσι ἔρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου· ὄχι γιὰ νὰ κλέψῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς ἀσφαλίσῃ περισσότερο. Γιατί ἐκεῖνος ποὺ προβλέπει τὸν κλέφτη, ζεῖ ἀγρυπνώντας καὶ ἀνάβοντας λυχνάρι, εἶναι πάντοτε ξυπνητός. **Ἔτσι λοιπὸν καὶ σεῖς, ἀφοῦ ἀνάψετε τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς ὀρθῆς συμπεριφορᾶς, νὰ ἔχετε ἀναμμένες τὶς λαμπάδες σας, ἀγρυπνώντας διαρκῶς.** Γιατί, ἀφοῦ δὲν ξέρομε πότε ἔρχεται ὁ νυμφίος, πρέπει νὰ εἴμαστε συνεχῶς προετοιμασμένοι, γιὰ νὰ μᾶς βρεῖ ξυπνητοὺς ὅταν ἔρθῃ.

Ὅμιλία εἰς τὸν Ζακχαῖον τὸν Τελώνην

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὰ καλὰ, δὲ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς διψασμένους, ἀγαπητοί.

Ὅσο δὲ βρίσκουν αὐτὸ ποὺ ζητοῦνε, τόσο ἀνάβει ἡ δίψα τους γιὰ ὅ,τι ποθοῦν. Καὶ τὴ νύχτα ὄνειρεύονται σὰ διψασμένοι τὶς πηγές τῶν πόθων τους. Κι ὅταν ξημερώσῃ πηγαίνοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, μέ ἀεικίνητα μάτια βλέποντας γύρω, ἀναζητοῦν αὐτὰ ποὺ ποθεῖ ἡ καρδιά τους.

Τέτοιοι εἶναι κι οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἡμέρα ἀναζητοῦν τὸν ποθητό τους Χριστὸ μὲ καλὰ ἔργα καὶ τὴ νύχτα εἶναι κοντά του μὲ τὴν προσευχή κι ὅταν κοιμοῦνται βλέπουν στὸ ὄνειρό τους ὅτι περπατοῦν μαζί του.

Τέτοιος καὶ ὁ Ζακχαῖος ποὺ διαβάσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ Εὐαγγέλιο. Δῆτε τὸν ποὺ τρέχει καὶ ὁ θεῖος πόθος τὸν

πυρπολεῖ· σκαρφαλώνει στο δένδρο καὶ ψάχνει γύρω τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ δῆ τὴ ζωοδότρα πηγὴ.

«Μπῆκε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱερικῶ καὶ περιπατοῦσε στὸν δρόμο. Βρῆκε κάποιον λεγόμενον Ζακχαῖο. Ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ πολὺ πλούσιος.» Ἦθελε πολὺ νὰ ἰδῆ τὸν Ἰησοῦ ποὺ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ».

Πρόσεξε, ἀγαπτιέ μου, τὸν πόθο τῆς ψυχῆς του. Δέν μπορούσε ὅμως νὰ δῆ ἀπὸ τὸ πλῆθος, γιὰτὶ ἦταν μικρὸ τὸ ἀνάστημά του. Τρέχει λοιπὸν μπροστά κι ἀνεβαίνει σὲ μιὰ μουριά γιὰ νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Ὁ Ζακχαῖος μὲ τὸ μικρὸ ἀνάστημα καὶ τὴν πολλὴ γνώση ζητοῦσε νὰ δῆ τὸν Χριστὸ, ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸ θεὸ μέσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάριζε τὸν οὐρανό, ἤθελε νὰ δῆ τὸ δημιουργὸ τῶν ἀγγέλων, νὰ δῆ νὰ βαδίζει μὲ βήματα ἀνθρώπου ὁ φωτοδότης τοῦ οὐρανοῦ, ὑπέργειου φωτός.

Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ ὁ αἰχμάλωτος στρατιώτης τὸ βασιλιά του, τὸ πρόβατο τὸ βοσκό του, ὁ παραπλανημένος τὸ δρόμο του, ὁ σκοτισμένος τὸ φῶς. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸν κήρυκα τῆς εὐσεβείας, αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε γευτῆ τὴ γλυκύτητα τῆς θεογνωσίας. Ζητοῦσε νὰ δῆ ὁ ἄρρωστος τὴν ὑγεία του, ὁ πεινασμένος τὴν οὐράνια τροφή, ὁ διψασμένος τὴν ζωοδότρα πηγὴ.

Δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα τῆς γῆς, οὔτε καὶ νὰ συναστρέφεται τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὴ θεία ἀγάπη ποθῶντας στρέφει τὸ βλέμμα στὰ οὐράνια ἀγαθά. Ἀπὸ τὰ γήινα τρέχει πρὸς τὰ οὐράνια, ποὺ προκαλοῦσαν τὴν προθυμία του κι ἀφοῦ σκαρφάλωσε στὸ δέντρο ἔψαχνε γύρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ μὲ φαντασία βρισκόταν στὸν οὐρανό. Κι ὅταν εἶδε ὁ Ζακχαῖος τὸ Χριστὸ τοῦ μίλησε ταιριαστά.

Σ' ἐσένα σήκωσα τὰ μάτια μου ποὺ κατοικεῖς στὸν οὐρανό. Εἶδε τὸν Κύριο ὁ Ζακχαῖος καὶ δυνάμωσε ἡ ἐπιθυμία

του περισσότερο. Τὸν ἄγγιξε σὴν ψυχὴ κι ἔγινε διαφορετικὸς ἄνθρωπος· ἀπὸ τελώνης ζηλωτῆς, ἀπὸ ἄπιστος πιστός, ἀπὸ λύκος πρόβατο σφραγισμένο γιὰ τὴ σφαγὴ.

Ποιὸς νιώθει τέτοια ἐπιθυμία γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ποιὸς ἀγάπησε τὴ γυναίκα ἢ τὰ παιδιὰ του, ὅπως ὁ Ζακχαῖος τὸν Κύριο, ὅπως φανερώνουν τὰ ἴδια τὰ πράγματα; Μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ τετραπλάσια ἔδωσε σ' ὅποιους ἐσυκοφάντησε. **Συμπεριφορὰ ἄριστη μαθητοῦ, καὶ δασκάλου ἐπιείκεια καὶ δύναμη Θεϊκὴ· ἀπὸ τὴ θεὰ του μόνο ὁ Ἰησοῦς ὁδηγεῖ σὴν πράξη.**

Κανένα διδακτικὸ λόγο δὲν εἶχε πεῖ ὁ Κύριος στὸ Ζακχαῖο, παρουσιάστηκε μόνο σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ποθοῦσε καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς του τραβιόταν ἐπάνω ἡ δύναμη τῆς πίστεως. Παρόμοιο ἔγινε καὶ σὴν αἱμορροοῦσα· ἤρθε κοντὰ στὸν Κύριο καὶ ζητοῦσε νὰ τὴ θεραπεύσει, μὰ δὲ δεχόταν νὰ τοῦ ἀγγίξει τὸ χέρι. Κι ἐκεῖνη τοῦ ἀγγίζει κρυφὰ τὴν ἄκρη ἀπ' τὰ ροῦχα του. Καὶ τῆς θεραπείας τὴ δύναμη σὰ σφουγγάρι μὲ τὸ ἄγγιγμά της τὴν τράβηξε. Κι ὁ Ζακχαῖος ἐνεργοῦσε ἀσυναίσθητα, κινημένος ἀπὸ βία θεϊκὴ καὶ ἀπὸ πνευματικὸν ἔρωτα ἀναμμένος ἀνέβαινε στὴ μουριὰ.

Ὁ Κύριος ὅμως ἀνακαλύπτοντας κάποιο μυστικὸ τοῦ λέει, κατέβα. Γνώρισα τὴν ψυχὴ σου, γνώρισα τὸν ἱερὸ ἔρωτά σου· Κατέβα. Θυμήσου ὅτι κι ὁ Ἄδὰμ ὅταν ἔνωσε τὴ γυμνότητά του, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴ συκιά. Καὶ σὺ ποὺ θέλεις νὰ σωθῆς, μὴν τρέχης πάνω στὴ μουριά. Πρέπει νὰ τὴν ξηράνω αὐτὴ τὴ μουριὰ καὶ νὰ φυτέψω ἄλλη, τὸ σταυρό. Ἐκεῖνος εἶναι τὸ εὐλογημένο δέντρο καὶ σ' αὐτὸ νὰ ὁδηγῆς τὰ βήματα τῆς ψυχῆς σου. Ἀπὸ αὐτὸ ἀκοντίζεσαι ἀμέσως στὸν οὐρανό.

Ἐνῶ σπῆς μουριάς τὰ φύλλα καὶ τὸ φίδι περιπλέκεται, καὶ σ' αὐτὴ κρύβεται καὶ σ' αὐτὴν ἐκλώσσει τὰ μικρά του.

Κατέβα γρήγορα, προτού αρχίση νὰ ψιθυρίζη σὴν ψυχὴ σου, ὅπως καὶ σὴν Εὐὰ ποὺ τὴν ἔπεισε νὰ δοκιμάσῃ τὴ γλυκεῖα ἡδονή. Κατέβα γρήγορα. Ὅσο στέκομαι ἐγώ, κατέβα ἀπ' αὐτή· ὅταν τὸ βλέπω ἐγώ, ἐκεῖνο φιμώνεται. Κατέβα γρήγορα, δὲ θέλω νὰ σ' ἀφήσω πάνω στὴ μουριά, δὲ θέλω νὰ καθῆς.

Δικὸ μου πρόβατο εἶσαι, σ' ἐμένα ἔτρεξες. Κατέβα γρήγορα καὶ περιμένε με στὸ σπίτι σου. Πρέπει νὰ ξεκουραστοῦ ἐκεῖ. **Ὅπου ὑπάρχει πίστη, ἐκεῖ ξεκουράζομαι. Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἐκεῖ πηγαίνω.** Ξαίρω τί θὰ κάμῃς σὲ λίγο· ξαίρω ὅτι θὰ δώσης ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου στοὺς φτωχοὺς καὶ πρῶτα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς τὸ τετραπλάσιο σ' ὅσους ἐσυκοφάντησες.

Σὲ τέτοιους ἀνθρώπους μ' εὐχαρίστηση φιλοξενοῦμε. Κι ὁ Ζακχαῖος κατέβηκε βιαστικὸς, πῆγε στὸ σπίτι του κι ὑποδέχτηκε τὸν Ἰησοῦ. Καὶ γεμάτος χαρὰ, εἶπε ἀφοῦ στάθηκε –οὔτε περπατῶντας, οὔτε καθισμένος ἀλλὰ ἀλλὰ ἀφοῦ στάθηκε, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀμετάθετη ἀπόφασί του– καὶ ἀφοῦ στάθηκε μίλησε, ὅταν μὲ θερμὴ ψυχὴ κι ἀμεταμέλητη ἀπόφαση ἀποδύοταν στὸν ἀγῶνα. ἤξερε ποῦ σπέρνει καὶ ποῦ ἦταν νὰ θερίσῃ καὶ εἶπε: Δίνω στοὺς φτωχοὺς τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ γυρίζω τὸ τετραπλάσιο σ' ὅσους ἐσυκοφάντησα.

Ἦ ἀδολὴ ἐξομολόγησις, ποὺ βγαίνει ἀπὸ καρδιὰ καθαρὴ. Ἐξομολόγησις ἀθάμπωτη –μπροστὰ σὴν ἀθάμπωτη δόξα τοῦ θεοῦ– ποὺ εἶναι ἡ πίστις ἡ πνοὴ τῆς κι ἡ δικαιοσύνη τὸ ἄνθος τῆς. Αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης ἄς μᾶς κάμῃ ἄξιους ὁ Θεὸς τῶν ὅλων μὲ τὴ χάρι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως, ἐὰν θέλετε, ποία εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερα θέλει νὰ μᾶς διδάξη, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος μὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ Μωυσέως. *«Καὶ εἶπε, λέγει, ὁ Θεός, νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ ὕδατα, τὰ εὐρισκόμενα κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς ἓνα μέρος, διὰ νὰ φανῆ ἡ ξηρά· καὶ ἔγινεν ἔτσι»*. Βλέπε, παρακαλῶ ἀγαπητέ, ἐδῶ τάξιν καὶ ἀρίστην συνέπειαν. Ἄφου λοιπὸν εἶπεν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι *«ἡ γῆ ἦτο ἀόρατος καὶ ἀσχημάτιστος»*, ἐπειδὴ ἐσκεπάζετο ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὰ ὕδατα· ἔπειτα κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀφου διέταξε νὰ γίνῃ τὸ στερέωμα, ἔκαμε τὸν χωρισμὸν τῶν ὑδάτων καὶ ὀνόμασε τὸ στερέωμα οὐρανόν· τώρα πάλιν μᾶς διδάσκει, ὅτι κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν διέταξε τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ στερέωμα, ἀφου συγκεντρωθῆ εἰς ἓνα τόπον νὰ ἀφήσῃ μέρος καὶ νὰ ἐμφανισθῆ ἡ ξηρά· καὶ ἔγινεν ἔτσι.

Ἄφου λοιπὸν τὰ πάντα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ὕδωρ, διατάσσει νὰ συγκεντρωθῆ ὅλον εἰς ἓνα τόπον ὑδάτων, διὰ νὰ ἐμφανισθῆ ἔτσι ἡ ξηρά. Παρατήρησε πῶς μᾶς παρουσιάζει σιγὰ σιγὰ τὴν ἁρμονικὴν διάταξιν τοῦ σύμπαντος καὶ τὴν ὁμορφίαν αὐτῆς. *«Καὶ ἔγινε, λέγει, ἔτσι»*. Πῶς; Ὅπως διέταξεν ὁ Κύριος. Εἶπε μόνον καὶ ἠκολούθησε τὸ ἔργον. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ διευθύνῃ δηλαδὴ κατὰ τὴν θέλησίν του τὰ δημιουργήματα.

«Καὶ συγκεντρώθησαν, λέγει, τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους τόπους των, καὶ ἐφάνη ἡ ξηρά». Ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ φωτός, ἐνῶ ἦτο παντοῦ σκοτάδι, διέταξε νὰ γίνῃ τὸ φῶς καὶ ἔκαμε τὸν χωρισμὸν τοῦ φωτός ἀπὸ τὸ δὲ σκοτάδι εἰς τὴν νύκτα· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ὑδάτων πάλιν ἀφου ἐδημιούργησε τὸ στερέωμα, διέταξεν ἄλλα μὲν νὰ καταλάβουν

τὸ ἄνω μέρος, ἄλλα δὲ νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ στερέωμα· ἔτσι καὶ τώρα αὐτὰ τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κάτω ἀπὸ τὸ στερέωμα, διατάσσει νὰ συρρεύσουν εἰς μίαν θέσιν, διὰ νὰ φανῆ ἡ ξηρά, καὶ τότε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ κατάλληλον ὄνομα, ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους. *«Συνκεντρώθησαν λοιπόν, λέγει, τὰ ὕδατα εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἐφάνη ἡ ξηρά, καὶ ὀνόμασεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν».*

Εἶδες, ἀγαπητέ, πῶς ἐνῶ ἦτο ἀόρατος καὶ ἀσχημάτιστος, ὡσὰν νὰ ἐσκεπάζετο μὲ κάποια παραπετάσματα ἀφοῦ τὴν ἀπεγύμνωσεν ἀπὸ τὰ ὕδατα, κατὰ κάποιον τρόπον, μᾶς φανερώνει διὰ πρώτην φορὰν τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτὴν τὸ κατάλληλον ὄνομα; *«Καὶ τὰ συγκεντρωθέντα, λέγει, ὕδατα ὀνόμασε θαλάσσης».* Ἴδου καὶ τὰ ὕδατα ἔλαβον τὴν κατάλληλον ὀνομασίαν. Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν κάποιος ἄριστος τεχνίτης, ὅταν πρόκειται νὰ κατασκευάσῃ μὲ τὴν τέχνην τοῦ κάποιο ἀντικείμενον, δὲν δίδει προηγουμένως εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομά του, μέχρις ὅτου τὸ ἀποτελειώσῃ, ἔτσι λοιπὸν καὶ ὁ φιλάνθρωπος Κύριος δὲν δίδει προηγουμένως εἰς τὰ στοιχεῖα τὰ ὀνόματα, μέχρις ὅτου μὲ τὴν προσταγὴν τοῦ τοποθετήσῃ αὐτὰ εἰς κατάλληλον θέσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλαβε καὶ ἡ γῆ τὸ ὄνομά της καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς μορφήν, καὶ τὰ συγκεντρωθέντα ὕδατα πάλιν ἠξιώθησαν τὴν ἰδικὴν τῶν ὀνομασίαν.

«Ὀνόμασε λοιπόν, λέγει, τὸ σύνολον τῶν ὑδάτων θαλάσσης», καὶ ἐπρόσθεσε πάλιν, *«καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι ἦτο καλόν».* Ἐπειδὴ βεβαίως ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς ἀσθενής, δὲν ἦτο ἰκανὴ νὰ ἐπαινέσῃ ἐπαξίως τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ὁμιλοῦσα προκαταβολικῶς ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς διδάσκει τὸν ἔπαινον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν δημιουργόν.

Ὅταν λοιπὸν μάθῃς, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν δημιουργὸν ἐφάνησαν καλὰ τὰ δημιουργήματα, ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ θαυ-

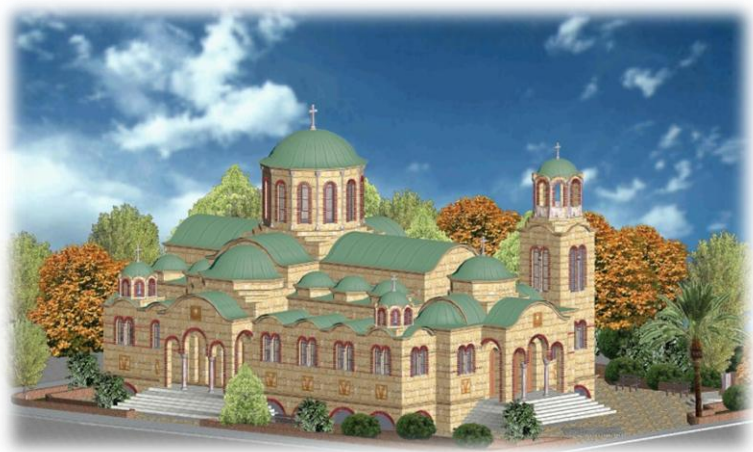
μάσης περισσότερον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν θὰ μπορέσης νὰ ἐκφέρης περισσότερον κανένα ἔπαινον καὶ ἐγκώμιον. Ἐχεις λοιπὸν τέτοιον Κύριον, ποὺ κάνει τέτοια ἔργα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦν νὰ δεχθοῦν οὔτε τὸν ἰδικὸν μας ἔπαινον. Διότι πῶς θὰ ἠμπορέση ἡ ἀνθρωπίνη φύσις νὰ ἐπαινέση ἢ νὰ ὑμνήσῃ ποτὲ ἐπαξίως τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

Ἐνθύμιον-Εὐλογία
ἀπὸ τὴν Ἀγρυπνία τοῦ Ἁγίου

13 Νοεμβρίου 2014

© 2014